

Azt mondom: gyere a tükrömbe
és rejts el a lehűtött emlékeid közé
talán majd egy kicsit felmelegszem,
és mosollyal az arcomon álomba szenderülök,
mintha feledés lennék,
csendes tenger és Políc Kamov
a barcelonai szerencsebarlangban.

Búcsúznak a hajók, hosszúlábú
és lézerujjú zongoristalányok integetnek,
mint minden hódítás során
innováció és halál:
érintésed ritmusa sztereóban bömböl,
bőröd könnyed villanása a holdfényben
a gát mellett, a tavaszban,
amikor a szelek még oly fiatalok,
az éj pedig hosszú, mint a kézirat,
egy hurkos l betű kanyarog
a távolban

IVAN ROGIC NEHAJEV

HÁROM OK, HORVÁTORSZÁG ELHAGYÁSÁRA

Három okot szoktak emlegetni, ami miatt el kell menni Horvátországból. Az első a szegénység. Nem vagyok egy tehetséges csempész, és az apám se volt az álmok kufárja, hogy kinyissa előttem a mennyország kézikönyvét, vagy hogy belém sulykolja az állammal kapcsolatos ismereteket, amiket a fürdőszoba almáriumában tarthattam volna. Ezeket az öröklött hiányosságokat nem tudom bepótolni. Időközben, sajnos, a szegénység úgy megszeretett, hogy nem akar elhagyni, már egész jól megértjük egymást. A hónap utolsó hetén átadom magam a csillagok kegyelmébe, majd ők rendezik sorsom. Ha azt mondom: égbolt, akkor arra a napszakra gondolok, amikor félrevonulok, és ki kellene vágni a kalendáriumból a napokat, és összeragasztani az újabbakkal. A másik ok a nagyvilág. Sokan azt mondják, hogy ők kozmopoliták és számukra Madagaszkár épp oly közeli, mint a gyomorgörcs. Ezzel szemben velem másképp van. Úgy érzem, sehol sem érezném olyan jól magam, mint itt. Hogy ki és mi vagyok – azt meghatározza a hely, ahol állok, ugyanúgy, mint a különböző állami

és galaktikai ügynökségek. Nem nehéz bizonyítani, hogy sehol sem tátonyna olyan ijesztő szakadék a növényeket művelő paraszt és egy megtanulhatatlan nyelv között, mint esetemben. Már nem hitegetem magam, hogy el tudnék menni innen valahova.

A harmadik ok a nők. Az április és az október legszebben Zágrábban mutat a nőkön, jobban áll rajtuk, mint bármely csempészett bunda vagy szörme. Áprilisba öltözve éjszakai fényeket indukálnak köztem és Ázsia között, és szomorú bennszülötté tesznek, aki a petrezselyem és a fegyverek között lépked az angol pázsiton, és a galaktikai urának képzeletét magát. Amikor októberbe öltöznek egy autónyi jegyzetet hoznak nekem a figyelmességükről. Ebből annyi gyöngédséget tanulok, hogy az elég lesz néhány évszázadig közös pánikunk megfékezésére. Nem kérdelem őket a szándékukról. De tudom, nagyon fontos nekik, hogy milyen szilárd az a hely, amit általában nem illik emlegetni, de a szerelem földrajzában mindenhol fővárosként emlegetik.

Így, hát egyetlen nyomós okom sincs, hogy elmenjek Horvátországból.

VLADO GOTOVAC

POÉMA EGY IFJÚRÓL, AKI NEM SZERETI EZT A VILÁGOT

Második dal

Bemutatok egy ifjút,
Aki nem szereti ezt a világot,
Egyre csak azt hajtogatja:
Énekeljünk, kövessük a dallamot!

Ez a világ, ha felébred, rögtön szétesik!
Ez a világ agonizálva szunnyadozik!
Mi egyre hangosabban énekelünk,
Hangunk behatol a test szövetébe:
Ha felfogja ezeket a szavakat, belehall!
Az ifjú szemében fájdalom és elhagyott szerelmek,
Mérgezett virágaival megrontja a szelíd dalnokokat,
A virágokkal, melyeket a világ utolsó útján
Aggatott a halott csillagokra.
Róluk álmodik minden haldokló!